

HARP
SANAT

SAVAŞÇININ GÖZYAŞLARI
Namık EKİN

Harp Sanat©

www.harpsanat.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

İşletme Koordinatörü: Muhammed Yurt

Yayın Yönetmeni: Dr. Hakan Özkütükçü

Yayın Koordinatörü: Sinan Kocaman

Editör: Tuğba Ünlüer

Son Okuma: Dr. Hakan Özkütükçü

Mizanpaj Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Kasım 2024

2. Basım, İstanbul, Kasım 2025

ISBN: 978-625-9940-33-5

Tilki Kitap / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

“Harp Sanat Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir.”

SAVAŞÇININ GÖZYAŞLARI

Namık Ekin

İÇİNDEKİLER

ONLAR KİMLERDİR, NELER YAPARLAR?	13
SAT'LAR & SEALAR	13
KİTAP İÇİN NELER DEDİLER?	15
ÖN SÖZ	23

1. BÖLÜM

SAT'LARIN YAPTIĞI, BİLİNMEYEN ÖNEMLİ GÖREVLERDEN BAZILARI ... 27	
BOSNA'YA, MÜSLÜMAN KARDEŞLERİMİZE	
YARDIMA GİDİYOR, SİLAHLAR GÖTÜRÜYORUZ	27
HAZIRLIK.....	31
HAREKET SAATİ GELMİŞTİ:	34
ŞENLİK BAŞLIYOR!	39
SAVAŞ NASIL BAŞLADI, NASIL BİTTİ?	40
DİĞER BİR BAKIŞ AÇISIYLA... ..	42
SAVAŞIN BİTMESİ.....	44
AZERBAYCAN'A, KARDEŞLERİMİZE YARDIMA GİDİYORUZ	45
SAT VE PLAN	46
DAŞALTI OPERASYONU	50
HOCALI KATLİAMI	51
BİR GAZETECİNİN AĞZINDAN.....	51
KANAT TAMAY'IN ANLATTIKLARINDAN.....	52
BİZ SAT'LAR SULTAN HEMŞİREYİ KURTARAMADIK	53
KONUVA GİRMEYEN ÖNCE KISA BİR BİLGİ:.....	55
DURUMU ANLATAN BİLGİ:	56
DRONLAR, İHALAR (UNMANNED AIR CRAFT SYSTEM / UAS)	56
İKİZ KULELER... ..	56
ON BİNLERCE MASUM İNSAN İNSAFSIZCA KATLEDİLDİ	57
KENDİ KONUMUZA DÖNERSEK... ..	62
BABİL'DEN JAWZİANA'YA YOLCULUK.....	62
ABD'Lİ ESKİ SAT ASKERLERİNİN KURDUĞU	
ASKERİ GÜVENLİK ŞİRKETİ!	88
PKK DEPOLARINDAN ÇIKAN SİLAHLAR.....	91

SAT KOMANDO PRENSİPLERİNİN (24 PRENSİP) SAVAŞTA, TİCARETTE, SPORDA, YAŞAMDA, İŞ KOLUNDA, MOTİVASYON VE PERFORMANS GELİŞTİRMEDE UYGULAMALARI.....	95
KAÇIRILAN NÜKLEER BAŞLIĞI BULUYORUZ! FAKAT... ..	95
KEŞİF GÖREVİ	97
ABD'Lİ SAT'LAR VE BİZ TÜRK SAT'LAR BİRBİRİMİZİ ARAZİDE BULUP PUSU KURUP BASACAĞIZ... ..	120
BELANIN İÇİNE DOĞRU GİDİYORUZ İÇİMDE ÇOK KÖTÜ BİR HİS VAR!... ..	121
OLAY BAŞLIYOR... ..	121
GENELKURMAY BAŞKANIMIZ ORGENERAL CEMAL TURAL VE TÜM NATO KOMUTANLARI İLE KUVVET KOMUTANLARIMIZI 7 SAT NASIL ESİR ALDIK?.....	129
POYRAZKÖY KEÇİLİK SAT BİRLİĞİ ARAZİSİNE BEN VE İKİ SAT ARKADAŞIM NELERİ NASIL GÖMDÜK? BİLİNMEYENLER... ..	139
PEKİ ERGENEKON'DA BİZ SAT'LAR NELER YAPTIK?.....	146
TÜRK SAT'LARI ERGENEKON'DA NELER Mİ YAPTI? ONLAR DEĞİL AMA DEDELERİ ATALARI ÇOK ŞEYLER YAPTI!.....	148
BİR DÜZELTME:	150
KIBRIS... İLK ÖNCE ÖZEL BİRLİK OLARAK GECE SAT'LAR ÇIKIYOR	152
1974... İŞTE KIBRIS'A ÇIKMA ZAMANI GELMİŞTİ!	154
AÇ, SUSUZ, AŞIRI İŞHAL, UYKUSUZ, BİR NUMARA DAR AYAKKABIYLA, GECE 42 KM KOŞMAK!	167
OLAY BAŞLIYOR!	169
SAT & GÜÇ ANTRENMANLARI	181
SAT'LAR KRALİÇE ELİZABETH'İN ÇANAKKALE'DE GÜVENLİĞİNİ SAĞLIYOR.....	183
YIRMİ DOKUZ ÜNLÜ SU ALTI YÜZME ŞAMPİYONUNU, ABD'Lİ SAT'LARI GEÇİYORUM (ÇUVAL GİYDİRİYORUM!)	190
ÖLMEK İÇİN İYİ BİR GÜN	192
ÖLMEK İÇİN İYİ BİR GECE!	197
ÇİNLİLERİN UYGUR TÜRKLERİNE YAPTIĞI ZULÜMLERE KARŞI BİZ SAT'LARIN UYARISI.....	201
DÖRT YILDIR DEVAM EDİYOR.....	205
YÜZDE 60 DÜŞMÜŞ!	205
SON HAZIRLIKLAR.....	208
AMERİKADA NATO MÜŞTEREK SAT EGİTİMİNDEYKEN TÜRK SAT ASTSUBAYI NAMIK EKİN TARAFINDAN ÜLKEMİZE PAN AM UÇAĞIYLA KAÇIRILAN ANTİ-PERSONEL MAYIN: M18 CLAYMOR.....	215

YARASA ADAM OLUYORUM YERDEN HAVADA UÇAN	
HC-130 UÇAĞA ALINIYORUM. PETER PAN GİBİ	217
SAT KURSİYERİNİ SEÇMEK, HEM DE EN İYİLERİNİ!.....	225
İYİ BİR SNİPER OLMAK	236
SAT'LARDA KAS HAFIZASI	241
BİR HATIRA...	243
AKTİVİTEYE ÖZGÜ EĞİTİM.....	245

2. BÖLÜM

SAT KOMANDOSU PRENSİPLERİNİN (24 PRENSİP) SAVAŞTA, TİCARETTE, SPORDA, YAŞAMDA, İŞ KOLUNDA, MOTİVASYON VE PERFORMANS GELİŞTİRMEDE UYGULAMALARI.....	253
PRENSİP 1: ZAYIF TARAFINIZI GÜÇLENDİRİN!.....	254
PRENSİP 2: KORKULARINIZIN İÇİNE ADIM ATIN VE YAPTIĞINIZ İŞİ ALDIĞINIZ NEFESTEN DAHA ÇOK SEVİN!.....	258
BAŞARISIZLIK, KORKULARINIZ SİZDEN KORKSUN, KORKULARINIZIN İÇİNE ADIM ATIN...	261
SİZ BU KORKUYU YENERSİNİZ!.....	263
PRENSİP 3: PES ETME İÇGÜDÜLERİMİZ!.....	277
PES ETMEYEN SİZ VEYA ATINIZ DEĞİL, BİRLİKTE PES ETMEZSİNİZ!	279
ASLA PES ETMEYİN, HANGİ ŞARTLARDA OLURSA OLSUN...	285

3. BÖLÜM

NAMİK EKİN'İN BİYOGRAFİSİ	293
REKORLARIM, İLKLERİM VE BEN	293
NAMİK EKİN'İN DÜNYA ÇAPINDAKİ İLKLERİ.....	318

4. BÖLÜM

ATIŞI ÖĞRENMEK	313
BACAKLAR VE TÜM VÜCUT POZİSYONU	313
SİLAHI TUTUŞ.....	314
ATIŞ KONTROLÜ YAPAN ELİN TUTUŞU.....	315
SOL ELLE TUTUŞ	315
NATO ÜLKELERİNİN VE SAT'LARIN KULLANDIĞI İNGİLİZCE ASKERİ TERİMLERİN TÜRKÇE KARŞILIKLARI	343

“İMKÂNSIZ YALNIZCA BİR KELİMEDİR”

Ölüme Meydan Okuyan, Yaptıkları Görevleri Aldığı Nefesten Daha Çok Seven Özel Askerler, SAT Savaşçılarının Acı, Ter, Kan ve Gözyaşları...

SAT'ların ve Türk Özel Birliklerin Bilinmeyen Operasyonları Deniz Kuvvetlerimizimizin En Özel Gizli Birliği...

Kırılmayan 18 Dünya Rekorunun Efsane Sahibi Namık Ekin Yazdı.

SAT'ların Motivasyon ve Yüksek Performans Prensipleri ile Japon Savaş Sanatlarının, Taktiklerinin; Spora, Orduya, Şirketlere, Çalışanlara ve Yaşama Uyarlanması.

&

Namık Ekin'in Yaşamı, Kırılmayan Guinness Dünya Rekorları, İlkleri, Hayatı, SAT Savaşçısınının 24 Prensinin Ekonomide, Ticarete, Sporda, Yaşamda, Orduda, Politikada, Motivasyon ve Performans Artırmak İçin Uygulanması.

“Bu kitaptaki gerçek & imgesel olaylar, SAT savaş taktiklerinin ve özel gizli prensiplerinin taktik detaylarını riske atmamak, bazı operasyonlarımızın bilinmemesi, gizli kalması açısından bazı şahıs isimleri, ülke, yer, zaman, resim, olay ve kronolojik tarihler komutanlıklarımızın emri ile değiştirilerek verilmiştir.”

ONLAR KİMLERDİR, NELER YAPARLAR?

Önceleri havada yaşarlardı sonra denizlere indiler, evrimlerini tamamlamak için karaya da çıktılar. Şimdilerde su altında da yaşıyorlar. Onlar günümüzde havada, denizde, karada ve su altında yaşıyorlar, savaşıyorlar...

Eski şarap gibidirler, su geçirmez, şoktan korunmuş, krom kaplı, anti-manyetik, fıçı testleri yapılmış, atış, tutuş, kaçış, atlayış(!), dövüş, dalış, ...ış kabiliyetli balık adamlardır. Yemeden, içmeden, uyumadan; yirmi bir kişi, yirmi bir gün, yirmi bir gece; iz sürer, geceleri görür, su altında nefes alır ve uçabilirler. Küçük guruplar hâlinde savaşır ama asla görünmezler ve asla pes etmezler!..

SAT'LAR & SEAL'LAR

Geçmişte, 1943 yılında, NCDU / Navy Combat Diving Unit = Donanma Savaş Dalgıçları Birliği olarak kurulan ABD UDT / Underwater Demolition Teams = Su Altı Tahrip Timleri, sonraları UDT / SEAL olarak görev yaparken sonraki yıllarda UDT/ SEAL olarak timler oluşturdular ve en son SEAL 1 ABD'nin batısında özellikle Coronada şehrinde ve SEAL 2 Norfolk, Virginia'da yer aldılar. Günümüzde SEAL 2 Atlas Okyanusu ve doğusunda, SEAL 1 ise Pasifik, Hint Okyanusu ve sahillerinde görev yapacak şekilde yetiştirilmekteler. 1960-1961 yıllarında UDT'nin çok başarılı ve tecrübeli personeli SEAL olarak, UDT'den ayrı çalışarak (Kennedy'nin emri ile) 1963'te NATO ve Türk komutanlarının öngördüğü şekilde, ABD'li uzmanlar tarafından Türkiye'de de SEAL faaliyetlerini başlattılar. Ama yine de eğitimleri BUD/S adı altında yapılmakta, BUD/S yani Basic Underwater Demolition & SEAL olarak ABD'de ve ülkemizde yetiştirilmekteler.

Dünyanın en tehlikeli askerleriyle aslında ilk defa 1963 yılında tanıştık. Türkiye'nin ilk su altı taarruz timi, Amerikalılar tarafından Sovyetlere karşı eğitildi. Türk SAT birliği, gerektiğinde "demir perde"nin arkasına geçmek ve o taraftan gelecek tehlikelere karşı anında karşılık vermek üzere kuruldu. Çünkü o yıllarda ABD için İstanbul Boğazı, Rus denizaltılarına karşı kapatılması gereken en stratejik yolların başında geliyordu. Boğaz, Anadolu Kavağı ve Yenimahalle Orduevi'nin bulunduğu noktalardan dibe kadar

14 Savaşının Gözyaşları

çelik ağlarla örüldü. Sovyetlerin atom bombası yüklü ölüm gemilerinin önu Türk sularında kesildiği için Amerikalılar, okyanus ötesinde rahat uyuyabiliyordu. Soğuk Savaş'ın tehlikeli saatlerinin yaşandığı bu yıllarda ABD, çelik ağlarla yetinmiyor, gerektiğinde sıcak temasa girebilecek çok özel birlikler yetiştirmek istiyordu. O tarihlerde Türkiye'nin su birlikleri vardı ama su altı timleri yoktu. Türk SAT'ı, bir anlamda ABD'nin nükleer korkusunun bir ürünü olarak ortaya çıktı. Çünkü Amerika, gözünün arkada kalmaması için İstanbul Boğazı'nda baskın, sabotaj, savunma, istihbarat yapacak bir birlik istiyordu. İki süper güç arasındaki nükleer gerilim doruk noktasına çıkarken 1963 yılında Türk SAT'ının kurulmasına karar verildi.

Savaş şartlarında geçen eğitimler atom silahları konusunda uzman olan Amerikalı Binbaşı Bob Gallagher tarafından verildi. Eğitimler o kadar ağırdı ki 76 kişiden 11 kişi kalıyordu. Vietnam'daki başarılarından dolayı beş kez şeref madalyası alan, ayağında platinle yaşayan ve bazı parmakları olmayan Gallagher, Birinci Körfez Savaşı sırasında ateşe verilen petrol kuyularını patlatma yöntemleriyle söndürmeyi başaran sıra dışı bir asker. Vietnam Savaşı boyunca her sene iki Türk timi, Amerikalıların Vietnam'da kullandığı taktikleri, silahları öğrenmek üzere Amerika'ya gönderildi. Gerilla savaş taktikleri, ileri marin keşif, su altı silahları konularında eğitim aldılar. Sonunda Amerika ile başa çıkabilecek dünyadaki çok ender timlerden biri yetişti. SEAL'lar Usame bin Ladin'in yerini Pakistan'da bulup, iki savaş helikopteri ile gidip, başarılı bir operasyondan sonra bin Ladin'i uçak gemisinde cenaze merasimi ile okyanusa gömen timdir.

KİTAP İÇİN NELER DEDİLER?

Bir doktor olarak Namık Ekin'i 1970 yılından bu yana tanırım, Texas San Antonio Lackland Hava Üssünde judo hocamdı. ABD'de birçok şampiyonluk kazandı, çeşitli rekorlar kırdı. O yıllardan beri imkân buldukça sağlık danışmanlığını yapmaktayım. Özellikle dalış, su altı maratonları ve su altında en uzun süre kalma rekorlarını kırdığında hep yanında oldum. 60 yaşının üstündeki birinin (Şu an 82'sine girdi sanırım!) nasıl olur da Mersin'den Kıbrıs'a 68 km'yi 38 saat su altından hiç çıkmadan, su altında çok kısıtlı besin takviyeleri ile aç, susuz, devamlı Akdeniz'in tuzlu sularını yutarak, uykusuz, o koca paletleri 38 saat vurarak (Ayakları yara olmuştu hem de dikişlik yara!) yüzebileceğini aklım almamıştı. Korkuyorduk...

2005 yılında su altında 5 gün 5 gece 5 metre derinlikte yaşadı! Hem de klorlu suda ve ilkel şartlarda, başkasının dar elbisesiyle, kendi imkânlarıyla... 24 saatte devamlı 379 ton ağırlık kaldırarak ABD'li sporcunun rekorunu kırdı. Su altında kurulan ağırlık istasyonlarında 24 saat hiç su üstüne çıkmadan, çok üşüyüp hipotermi olmuş vaziyette 506 ton ağırlık kaldırdı. 24 saatte 4.627 judocuyu mindere attığı (Nage Komi) başka bir rekorunda da yanında oldum. Buna benzer ve değişik paraşüt rekorları gibi birçok rekorda (İki köprüden de atladı, şimdi üçüncü köprüden atlamaya hazırlanıyor!) yalnızca judo federasyonundan ve judoculardan, bir de çok sevdiklerinden destek gördü. Kaç kez Guinness rekoru kırdı hatırlamıyorum. Hatırladığım ise ülke olarak onu yeteri kadar değerlendiremediğiniz! Başka ülkede olsaydı, ABD'den dönmeseydi onun sayesinde çok tanıtım yaparlardı!

Böylesi bir SAT savaşçısı sporcuyla tanışmak, onun sağlık danışmanı olmak benim için çok büyük bir onur. Ülkem için de öyle olmalı ve onun engin spor bilgilerinden, tecrübelerinden istifade etmeliyiz. O, hak ettiği yerde olmalı! NATO tatbikatında elde ettiği başarı, dünyada bir iltir.

Prof. Dr. Larry Sanders
Lackland Air Force Hospital

16 Savaşının Gözyaşları

Onu, Köln Spor Akademisinde judo ve kondisyon hocalığını (fachsport lehrer) yaptığım ve Münih Olimpiyatlarına hazırladığım iki yıl içinde tanıdım. Üç ay sonra benim, kendi özel spor okulumun başhocası oldu. Burada yüzlerce Alman sporcu yetiştirdi. Çalıştırdığı çocuk takımı Almanya'da şampiyon oldu. Okulumda yedi değişik spor branşında ders veriyordu ve hepsinde profesyoneldi. Hepimiz, birçok spor bilimcisi, "Bir insan, bu kadar zıt ve değişik spor branşında nasıl başarılı olabilir?" diye şaşırıyorduk. Bir insan hem halterde hem de yüzmede nasıl şampiyon olabilirdi? Gastrocnemius ve anterior deltoids kaslarından yapılan kas biyopsi neticeleri tüm egzersiz bilimcilerini, fizyologları şaşırttı.

Beni en şaşırtan şey, Türkiye'ye *Judo Milli Takımları Başantrenörü* olarak döndükten sonra geriye, Almanya'ya dönmesi için teklif ettiğimiz yüksek bir maaşı reddetmesidir. "Ülkemi ve judocu talebelerimi seviyorum, bana ihtiyaçları var." demesi onur vericiydi. Ümit ederim, Türk spor yetkilileri buzdolabı parçasını çamaşır makinasında kullanmazlar ve ona hak ettiği değeri verirler.

Almanya'da yaptığı en kötü şey ise burada birçok hayranını ve gözleri yaşlı kadınları geride bırakmasıydı.

Wolfgang Hofmann
Die Sporthochschule
Köln-Germany

Namık Ekin'i anlatmak çok zor. ABD'de yetişmiş bir ortopedist olarak insan vücudunda olmayan kasları ondan öğrendim. Esnerken kaslar uzamıyormuş aksine kasılıp kısalıyormuş! Kasların ekstansiyon yaparken (extension=uzama, leg extansiyon hareketinde olduğu gibi) aslında uzamadığını, bilakis küçülüp kısaldığını o hatırlattı bana. İnsan vücudundaki en küçük kasın kulaktaki stapedius adlı 2,5 mm'lik bir kas olduğunu, Biceps (Bi=iki, Ceps=Baş) kasının 4, 5 hatta 6 başlı olabileceğini, otojenik engellemeyi, bir insanın ömrü boyunca 50-60 ton yemek yediğini (6 fil kadar!) ve daha birçok ilmi şey...

Bu yeni kitabını kesinlikle okuyun ve böylesi bir judocunun nasıl var olduğuna siz de benim gibi şaşırın. Ülkenizin ona hak ettiği değeri verdiğine inanmıyorum. Yoksa sizler bu güzelim ülkeye bir Namık Ekin daha geleceğine inanıyor musunuz? İnanıyorsanız hadi çıkarın, 18 dünya rekoru kırmış, 14 değişik spor branşında antrenörlük yapabilen, yüzlerce şampiyon ve SAT yetiştiren, ABD'nin vatandaşlığını reddeden bir Türk daha...

AFAA (Aerobik Fitness Association of America) ve NSCA (National Strength and Conditioning Association) Master Coach 5. Degree için tezini okuduğunda ben de dâhil birçok bilim insanı şaşırдық. Tezinde (sunumunda) 30 yıldır bizlerin konuştuğu fakat üzerinde hiç durulmayan karanlık bir konuyu gün ışığına çıkarıyordu Ekin. "Kuvvet ve dayanıklılık antrenmanlarının aynı antrenmanda yapılmaması" tezini değişik enzimleri ile birlikte hiç perdeye bakmadan ezbere anlatmasını, araştırmaları sunmasını hayretle izledik. Onun ABD komandolarını her operasyon ve eğitimde geride bırakması, kırdığı dünya rekorları, hele hele o, ABD'den uçakla Türkiye'ye deniz kuvvetlerine mayın kaçırma olayı (Aramızda kalsın!) mangal kadar yürek gerektirir.

Diğer sunumu da beni bir doktor olarak şaşırtan ve bugüne kadar hiç düşünmediğimiz bir konu idi ve ona mükâfat olarak az da olsa bir şeyler kazandıracak bir konu idi. Namık, kaza anında uçaklar acil iniş yaparlarken (emergency landing) koltukların arkasındaki kartlarda yazan ve resimle gösterilen öne katlanıp ayaklara sarılma tekniğinin çok yanlış ve emniyetsiz olduğunu, ortopedik kas dizilim/sıralanmasına uygun olmadığını, böylesi bir acil inişte boyun kırılmalarının, felç ve ölümlerin daha çok olacağını anlatıyor ve yapılması icap eden doğru, daha emniyetli pozisyonu anlatıyordu. Hem de servikal bölgedeki sinirleri, arterleri venleri, kasları, boyun ve sırt omurlarını ezbere çizip anlatarak... Bunu şimdiye kadar hiçbir he-

18 Savaşının Gözyaşları

kim düşünmemişti. (Doğrusunu tezi IATA tarafından kabul edildiğinde açıklayacak!)

Kabul etmemek, inanmamak, ilime ters düşmek olacak fakat bir mahsuru vardı. Konu IATA (International Air Traffic Association) tarafından yakında kabul edilirse tüm uçakların arka koltuklarında bulunan, “tehlike anında yapılacakları gösteren kartların” değişmesi gerekecek! Ona ömür boyu başarılar diliyor, Facebook ve bilgi paylaşımında bana da yer verdiği için çok teşekkür ediyor ve bu yeni kitabının İngilizce basılması için destek vereceğimi belirtiyorum.

Dr. W. Worthington
USAF-Lt. Col
Texas-San Antonio LACKLAND AFB

Namık Hoca'mın 24 saatte 4.627 judocuyu mindere atma rekoru (Nage Komi) sırasında sağlık kontrollerini yaptım. Kalp, solunum/dolaşım sistemleri 22-24 yaşlarındaki bir delikanlı gibiydi fakat rekor günü bitkin, yorgun ve uykusuz gibiydi. Araştırdığımda çok yakın olduğumuzdan, uyumak için uyku hapı almıştı hem de 2 adet!.. Yine de rahat uyuyamamıştı. Judo ve camiası onun için en sevdiği iki uğraştan biriydi. SAT'ı ne kadar sevdiğini bilmeyen yoktur. Yabancı judocuların yanında başarılı olamama heyecanı, anksiyetesi yaşıyordu. Kendini hiç affetmeyeceğini biliyorduk, başaramaya-çağı denemelere pek girmezdi.

Önce rekoru düşünür, araştırır, masaya yatırır, denemeler yapıp çalışır sonra da denerdi rekoru. Federasyonumuz kendisine geniş çalışma imkânı tanıdı, çok çalıştı fakat hayrettir ilk kez heyecanını yenememişti. Oysa hiçbir rekorunda bu kadar heyecan duymamıştı. Uyku haplarının gevşetici, uyutucu etkisiyle ilk 4 saat hiç kimsenin ümidi yoktu 24 saat ayakta kalabileceğinden! İmkânsız gözükiyordu deneme... Ama bu Namık Hoca söylediğine göre 4. saat civarında çok sevdiği talebesi (rekorda antrenörüydü) Selahattin Ünay yüzüstü yattığı sırada onun beline masaj yaparken gözünden iki damla yaş gelmişti, dua ederken ve bu işi başarabileceğinin sinyalini almıştı sanki bir taraflardan. Kalktı ve devam etti. Sonradan öğrendik ki bu rekorunun adını "TATAMİNİN GÖZYAŞLARI" koymuş. İyi de etmiş.

O zaman anladım neden dördüncü kitabının adını *"İmkânsız Yalnızca Bir Kelimedir"* olduğunu. O, bizlere hep "asla pes etmemeyi" öğretti. Allah onu, tecrübelerini ve bilgilerini bizlere bağışlasın. Ben doktorum, kitabı okudum ve daha çok okumam gerektiğini anladım. Siz de okuyun, onun harika bilgileri, bir SAT olarak yaptıkları ve araştırmaları ile tanışın.

Dr. Nuhi Hekimoğlu

İst. Judo Federasyonu Sağlık Kurulu Üyesi

20 Savaşının Gözyaşları

Namık Ekin'i yirmi yaşında gencecik bir astsubay olarak SAT'a ilk seçme testlerine geldiğinde ve on altı yaşındayken Deniz Harp Okulu takımında akrobatik ve aletli jimnastik müsabakalarına girerken tanıdım. Kırk beş santime yakın kolları vardı, âdeta bir kas yığını gibiydi. Hepimiz, tim komutanları, hocalar böyle güçlü birinin nasıl 7 mil yüzebileceğini, 42 km koşabileceğini tartışıyorduk. O tüm kuruntularımızı boşa çıkardığı gibi, SAT'ta en uzun süre koşan, en uzun süre ve mesafe yüzen, en çok judo atışı yapan, 24 saat devamlı ağırlık kaldıran (506 ton!) 5 gün 5 gece su altında yaşayan, Mersin'den Kıbrıs'a su altından 38 saatte yüzen SAT kurs birincisiydi. Tüm zamanların rekorlarını altüst etti. Eski bir dünya askerî pentatlon şampiyonu olarak onu ben yetiştirdim. Hollanda'da benim ve dünya askerlerinin tüm rekorlarını kırdığı gibi, Fair Play ödülü de aldı. Nusret Mayın Gemisi'ni tek başına basarak genelkurmay başkanımızı, NATO komutanlarını ve tüm Türk kuvvet komutanlarımızı esir aldı. Birlikte ABD'de iken tüm Amerikan komandolarını birçok aktivitede gerilerde bıraktı, geçti. Onu bir ay dünya askerî pentatlon yarışlarına hazırladım. Hollanda'da yapılan dünya şampiyonasında inanılmaz rekorlar kırdı, ülkemizin onurunu korudu bizleri gittiği her yerde gururlandırdı. Böylesi bir SAT personeline sahip olmaktan tüm deniz kuvvetleri olarak gurur duyuyoruz. Tek kötü tarafı, her gittiği kursta, müsabakada, tatbikatta birinci olması gibi bir takıntısı, özelliği olması! Geçildiğinde, yenildiğinde bir hafta uyuyamazdı.

Albay Tonguç Köni

SAT Gurup Komutanı

Dünya Askerî Pentatlon Şampiyonu

İkimiz de Üsküdarlıydık, ben Kuleli Askerî Lisesi son sınıfında jimnastik kaptanıydım. Sahilde şimdi hava kuvvetleri orduevi olan yer, o zamanlar bizim Anadolu Spor Kulübümüzdü. Namık gencecik, Deniz Astsubay Okulu birinci sınıfında jimnastik takımındaydı ve Anadolu Kulübüne jimnastiğe gelirdi. Bizler on sekiz yaşına gelmiştik Namık ise on iki yaşında çok çalışkan, hırslı, tekniğe önem veren bir kardeşimizdi ve ona çok şey öğrettik. Hafta sonları o sıralar Türkiye şampiyonu olan Heybeliada'da Deniz Harp Okulunda jimnastik antrenmanlarına katılır, ünlü jimnastik hocaları Binbaşı Ziya Ünüvar'dan ve Üsteğmen Oktay Yıldız İpektenen bir şeyler öğrenmek için 12 yaşında Beylerbeyi Astsubay Hazırlama Okulundan Heybeli Ada'ya, onca yolu kat ederdi, yorulmadan.

Bizler Kara Harp Okuluna geçince ondan koştuk. Sonraki yıllarda onu akrobatik jimnastik, halter şampiyonu, judo, karate, su altı şampiyonu, askerî pentatlon şampiyonu ve 18 dünya rekoru şampiyonu olarak tekrar gördük. Hedeflerinden asla vazgeçmez, pes etmez bir askerdi. Onun Genelkurmay Başkanımız Orgeneral Sn. Cemal Tural'ın bulunduğu, NATO komutanlarının davet edildiği, Türk kuvvet komutanlarının katıldığı Nusret Mayın Gemisi'ni basıp tüm komutanlarımızı esir alması, tüm dünya askerlerini şaşkırttığı gibi bizleri de çok gururlandırdı. Başarısız olduğunda günlerce uyuyamazdı. En son Harp Akademileri Komutanlığının bir toplantısında karşılaştık. Eski hocası olarak sarıldım, tebrik ettim. Ona bir görev verin, yollayın, başarılı olup dönecektir. Asla pes etmez, ordumuzda böylesi bir SAT'ın olması bize gurur vermekte, kıymetini bilelim.

Orgeneral Aytaç Yalman
Kara Kuvvetleri Komutanı

Kitabımı, beni yetiştiren SAT Tim Komutanı Albay Tonguç Köni'ye, SAT hocalarım ve SAT arkadaşlarıma, NATO komutanlarına, Genelkurmay Başkanımız Orgeneral Cemal Tural'ai ve Türk Kuvvet Komutanlarının ve NATO komutanlarının bulunduğu Nusret Mayın Gemisi'ni basma ve tüm saydığım komutanları esir alma görevini bana veren sevgili komutanım SAT Tim Komutanımız Yüzbaşı Yılmaz Cengiz'e, bugüne kadar bu dünyanın en zor askerî kursu olarak bilinen eğitimleri bitirip SAT olmuş kardeşlerime, bordo bereli ve özel harekâtçı ve komando olmuş kardeşlerime, tüm bu birliklerde çalışmış ve şehit veya gazi olmuş kardeşlerime, gözyaşlarını içlerine akıtmış onların sevgili eşleri ve ailelerine, ölüme gülerek giden bu kardeşlerimizi sevip saygı duyan sizlere, yetiştirdiğim yüzbinlerce talebeme, sevgili eşime, kızlarıma ve canım torunlarıma armağan ediyorum...

Namık Ekin

Ön Söz

“Savaşçı olunmaz, savaşçı doğulur!..”

“Orası, SAT Gurup Komutanlığı, benim doğduğum ve ben olduğum, biz olduğumuz yerdir.”

Çocukluğumda evimizin önünde ve arkamızda bostan ve o bostanın ortasına yakın çok büyük bir ceviz ağacımız vardı. Benim ağacım, dostum, arkadaşım, sırdaşım ve beni ben yapan ağaç... Yedi sekiz yaşlarında Üsküdar'da beş göbek yaşadığımız bu muhitteki üç sinemada da Tarzan, kovboy ve savaş filmleri oynardı, sık sık ağabeylerimle giderdik.

Tarzan eşi Jane ve maymunu Çita ile büyük bir ağacın dalları üzerine sarmaşık ve dallardan yaptığı evde yaşarlardı. Tarzan yüzer, dalar, bıçak atar, sarmaşıktan sarmaşığa, dallardan dallara atlardı. Savaş filmleri Japon adalarındaki ormanlarda geçer, kovboylar da ateş eder, ata biner ve gece ateş yakıp arazide uyurlardı.

Etkilenip o bahçemizdeki ceviz ağacının üstüne dallardan bir ev yaptım, annemin mutfak bıçakları da silahım olmuştu. Güçlendikçe o ağacımın alt dallarını barfiks gibi kullanmaya ve gövdesine bıçak atmaya başladım. Bıçak atmada öylesi beceri kazanmıştım ki kız kardeşimi evdeki tuvalete sırtı tahtaya gelecek şekilde durdurur, sirklerdeki gibi sağına, soluna bıçak saplardım. Sonraları, evimizin terasından ceviz ağacındaki evime komandolar gibi halatla gidip gelmeye de başladım.

Babam ve ağabeylerimin Üsküdar-Beşiktaş arasında yolcu taşıyan motorlarımızda yazın beni de götürür, babam bazen beni Beşiktaş'ta denize sokar ve Kız Kulesi'ne kadar yüzdürürdü. Babam güreşçiydi, boks da bilirdi ve biz 7 kardeşi de evde anneme diktirdiği yorganlardan yaptırdığı minderde güreştirirdi. Demem o ki bunlar çocuklukta yaptıklarım ve 12 yaşında deniz astsubay okuluna girerek 20 yaşında genç bir donanma mensubu olarak SAT kursuna girmem, beni o ceviz ağacım gibi inanılmaz bir yerlere taşıdı.

NATO çerçevesinde olası SSCB'ye karşı bir Türk SAT birliğinin olması NATO'da önem kazanınca ABD'nin en iyi SAT'ları ve Türk SAT hocaları-

24 Savaşının Gözyaşları

mız, bizlere inanılmaz, insanüstü, dayanılamayacak eğitimler vermeye başladılar. (Cehennem haftası gibi!) 13 ay boyunca testlerde elenenler dâhil, 244 subay-astsubaydan 24 kişi kalmıştık SAT kursuna devam edebilen.

Hiçbir zaman, 42 km'yi uykusuz aç, susuz, aşırı ishal, bir numara dar ayakkabı ile gece koşabileceğimi; Tuzla'dan Yalova'ya yüzebileceğimi, 24 SAT ile boğuşup, hepsini yenip, pes ettirip tek kalacağımı, finalde Foça Jandarma Komando Üsteğmen Suavi Gökdal kardeşimle kapışıp, onu yenip, pes ettirip, ABD'li SEAL hocalarımın takdirini kazanacağımı; cehennem haftasında her gece 1 saat uyuyup, 23 saat ağır mental ve bedensel baskı altında SAT eğitimleri, ceza talimleri, 5 metrelik çukurda 3 gün, SAT esaret b...k çukurunda, rögarlarda günlerce kalacağımı; şubat ayında Karadeniz'in 3 mil açığında, gece denize atılıp, buz gibi suda sahile 3,5 saatte yüzeceğimi; gece tam teçhizat uçaktan denize paraşütle atılıp, baskın sonrası denize açılıp, 3 mil açıkta helikopter tarafından alınacağımı; denizaltı ile karaya 3 mil açıkta denizaltıdan çıkıp, sahile yüzüp, baskın sonrası tekrar balık adam kıyafetlerimizi kuşanıp, tekrar suya dalıp, kaçıp, denizaltıyı bulup, içine girip, en yakın arkadaşımın kaybolmasını yaşayacağımı; en iyi arkadaşlarımızın kapalı devre cihazları ile dalışta zehirlenip, şehit olacaklarını veya donup şehit olacaklarını vb. birçok olayı tahmin edemezdim.

SAT'ta öğrendiğim judo ve başka savunma sanatlarının beni 3 kez, 3 yıl arka arkaya Türkiye açık sıklet judo şampiyonu yapıp, ilk kez altın kemer kazanacağımı, 1972 Münih Olimpiyatlarına kadar götürüleceğini, SAT'ta öğrendiğim kondisyon çalışmaları ile Türkiye'de ilk fitness salonu açıp bu çalışmaları da başlatacağımı, ülke çapında fitnessı yayacağıma inanamazdım. Bunları hep SAT eğitimleri sayesinde başardım. Demem o ki ben SAT birliğinde var oldum, yeşerdim.

Bana birisi Boğaz'daki köprülerden paraşütle atlayacağımı, Mersin'den Kıbrıs'a 38 saatte su altından yüzeceğimi, 24 saat judo atışı yapıp 5 gün 5 gece su altında yaşayacağımı vb. söyleseydi bunlara inanmaz, inanamazdım.

Başarı, başaracağım deyip buna inananları severmiş! Bu yüzden bu kitapta sizlere SAT'ta öğrendiğim 24 SAT başarı ve motivasyon konularını içeren bölümünü de paylaştım. Üçüncü Bölümde "Rekorlarım, İlklerim ve Ben" adlı bir biyografi bulacaksınız, bunu çok merak edenleriniz vardı, paylaştım.

Doğayı da çok sevdiğimden birzamanlar çok bıçak attığım o ceviz ağacından özür dilemeye, günah çıkarmaya, kırk beş yaşları civarındayken

gittim. Müteahhit denen canavar şehre inmişti ne ceviz ağacı ne de bahçe kalmıştı, otopark olmuştu. Savaşçının gözyaşları! “Bir iki damla gözyaşı... Onun savaşçı ruhunu köreltmez!” diye geçti aklımdan, kim bilir şimdi nelerde yeni fidanlar yeşeriyor, filizleri göklere doğru yükseliyordu. Aynı yeni SAT’lar gibi...

“Her şeyimi Deniz Kuvvetlerine, SAT’a borçluyum. Bu kitapta hakiki olaylar, maceralar bulacaksınız. Zevkle okumanız dileğiyle...”

Namık Ekin

*“Şayet birini yenersen bu tekniktir,
güçtür ama kendi kendini yenersen güçlüsündür.”*

1. BÖLÜM

SAT'LARIN YAPTIĞI, BİLİNMEYEN ÖNEMLİ GÖREVLERDEN BAZILARI¹

BOSNA'YA,

**MÜSLÜMAN KARDEŞLERİMİZE YARDIMA GİDİYOR,
SİLAHLAR GÖTÜRÜYORUZ**

Atatürk Havaalanında dış hatlarda neden görevlendirildiğimi, KLM Hollanda Kraliyet Hava Yollarında Orta Doğu ve Balkanlarda beni neden uçuş emniyet görevlisi yaptıklarını anlamam, çok vaktimi almamıştı.

Telefonda sanki Nedim'in ağzından tükürükler saçarak konuştuğunu hissediyordum. Normal zamanda asla kızmayan yumuşak huylu, iyiliksever, dost canlısı bir arkadaşı. Kuzey aprondan beni arayarak: "Hepimiz toplanıyoruz, tüm çocukları topla Namık!" derken yine biz eski SAT'lar başımızı büyük bir belanın içine sokacağımızı hissetmiştim. Nedim Boşnak'tı ve ülkemizin en iyi sivil pilotlarından biriydi. NATO'nun başı ne zaman sıkışsa, askerî operasyon yapamasa, Blackwater'ın paralı askerleri olaya girmeye korksa, emekli ve müstafi Nedim'i ararlardı. (Müstafi= 11 yıl orduda çalışmış ve sonra kendi isteğiyle sivil hayata geçmiş eski iyi askerler.) O da biz eski SAT'ları arardı. Onun harika internasyonel bir havacılık şirketi vardı.

ABD'de Vietnam Savaşı yıllarında birlikte eğitim gördüğümüz Blackwater'ın kurucuları da aynı gurupta eğitim görmekteydiler. Hepimizin hocası Türkiye'de ilk SAT timlerini Türk hocalarımızla birlikte kuran ve bizleri eğitirken bir Türk kıızıyla evlenen ABD Navy Cross madalyalı Bob (Eagle) Robert Gallagher idi.

Virginia Norfolk'ta eğitimlerimizi sürdürürken hemen hemen her hafta sonları evine davet edildiğimizde Türk yengemiz bizlere sık sık kuru fasulye

¹ Mehmet Eymür kardeşimle konuştuğumuzda: "Yayınlayabilirsin." demişti ve bizler de paylaşıyoruz...

pilav pişirirdi. Turşu ikram ederdi. Bir ara, bataklık eğitimlerimiz devam ederken İsraililer paralı Amerikan askerleri istemişti ve bu aymazlar bize de İsrail'de adam, asker eğitmek için teklif getirmişlerdi. Bob emekli olduktan sonra Virginia'da camp picket ve camp lejyon denen eğitim yerlerinde bu paralı askerleri de eğitiyordu ve Pentagon'da özel operasyon danışmanlığı yapıyordu.

Blackwater şirketi, Kuzey Kaliforniya'da 28 bin km²'lik alana ilk kurulduğunda daha çok güvenlik görevlileri için eğitim vermekteydi. Ayrıca bu bölge savunma şirketlerine yabancı olması nedeniyle kafalarda soru işareti bırakmıştır. İlk başlarda ABD sınırları içinde askerî eğitim ve donanımlı personeli ile koruma, polis eğitimi, polis köpekleri gibi hizmetler vermekle işe başlamıştır. Sonraları benim de katıldığım deniz aşırı eğitmenlikler de yaptık.

Nedim'in toplantı odasına girdiğimizde mavi gözlü güzel sekreteri Semra: "Hey Namık, yine buradasın, ne güzel!" diye söze başlayınca birlikte geçirdiğimiz o eski güzel günler geldi aklıma. O zamanlar ben İstanbul Üniversitesi Mediko Sosyal Merkezinde İstanbullu ve millî judocuları çalıştıırıyordum ve Semra siyasal bilgilerde okuyan çok zeki bir kızdı. Benim judo takımında kahverengi kemerli çok kabiliyetli bir judocuydu. Sık sık onun evinin bulunduğu Büyükkada'ya, Dilburnu'na pikniğe giderdik Semra ile. Bu ilişki onun benimle ısrarla evlenmek istemesine kadar sürmüştü. O sıralar kankam Astsubay Mustafa Tosun, Ersev Bayrak, Çetin Mansur dâhil birçok arkadaşım şehit olmuştu, onu dul bırakmak istemiyordum.

Semra: "Cem, Akın, Reşat, Hasan, Hüsnü Hoca ve diğerleri 10 dakika sonra burada olacaklarmış, telefon ettiler." dedi. Anlaşılan Nedim takımın has elemanlarını çağırmişti, toplantıya az kalmıştı. Tüm ekip cehennem melekleri filmindeki gibi gibi bir bir girdiler içeri. Hepsi dipçik gibi, her an avının üzerine atlayacak panterler gibi hazırdılar göreve sanki...

Nedim, elinde bir demet dosya kâğıt ile girdi içeri ve hepimizle toka-laştıktan sonra karşımızdaki ağaç masanın başındaki sandalyesine çöktü. "Arkadaşlar bu seferki görevimiz 'gir ve çık' (ABD ordusu özel birliklerinde bu konu 'evade & escape' olarak öğretilir.) olacak, ateş etmek yok, öldürmek yok!" deyince ben dayanamayıp: "Nedim, bir yerlere piknik, mangal, Charlee Bravo yapmaya mı gidiyoruz?" dedim. (Charlee Bravo = Cold Beer, soğuk bira anlamında!) Yarı bıyık altından gülerek yarı odaklanmış vaziyette: "Yok Namık Hocam Bosna'ya Müslüman kardeşlerimize silah götüreceğiz. Çok zor durumdalar, katliamlar, tecavüzler, hırsızlıklar, ne kadar hainlik varsa hepsini yapıyorlar; masum yaşlı insanları yüksek apartmanların üstü-

ne mevzilenmiş sniperlar öldürüyorlar, kalles hergeleler!” dedi. Çok kızgındı kökü Boşnak olması bu kızgınlığını on kat artırmıştı sanki.

Duvara kocaman bir harita astı, Balkanların büyük bir kısmını içeren daha önce görmediğim bir harita idi bu. Nedim başladı olayları anlatmaya...

Üç yıl boyunca Sırp lar uluslararası hiçbir konvansiyona kulak asmayarak insanlık dışı uygulamalarını pervasızca sergiliyorlardı. Soykırım ise savaş başladığından beri Sırp ların başvurduğu yegâne savaş yöntemiydi. Daha savaşın ilk evrelerinde Nisan 1992’de Srebrenitsa’nın hemen dışında bulunan Bratunac köyünde yaklaşık 350 Bosnalı Müslüman, Sırp paramiliterleri ve özel polis güçleri tarafından ölümcül işkenceye tabi tutulmuş ve katledilmişti. Müslüman kadın kız demeden haince guruplar hâlinde tecavüz ediyor ve vahşice öldürüyorlardı.

Nedim bunları anlatırken en çok dikkatimi eski SAT hocası, millî paraşütçü ve hava fotoğrafçısı, avcı, koleksiyoncu(!) Akın'ın davranışları çekti. Akın dudaklarını ısıyor, ellerini yumruk yapıp yerleri kırmak istercesine yerinde duramıyordu. Zaten içimizdeki en gaddar SAT o diyebilirim. Ellerini bağlasanız, dişleri ile adamın şah damarını (Carotid artery) ısırıp öldürebilecek bir tiptir Akın.

Olayı az çok tahmin ediyordum, aylar önce Nedim'in Hansa Jet ile uçarken İzzet Begoviç'in oğlu ve Genelkurmay Başkanları ile Ankara'ya uçmuştuk. Rahmetli Süleyman Demirel'i ve askerî otoriteleri ziyarete gelmişlerdi. Uçakta, Genelkurmay Başkanları bizde ne tip silahlar olduğunu ve envanterleri sordu bana. Yetkim dâhilinde, örtülü cevaplar verdim. Ankara'da İstanbul'a geriye uçuşumuz sırasında işlerin hallolduğunu, Boşnak Genelkurmay Başkanlarının bana, bazı silahların nasıl çalıştığını, şarjörlerinin (magazine) kaç mermi aldığını sormasından anlamıştım.

Nedim, heyecanla yapacaklarımızı anlatıyordu: "Silahlar ve cephaneler malum yerden gelecek, önce Libya'dan uçak kiralayıp nakliyat yapacaktık ama politik sakıncaları vardı. (Kıbrıs olayında çok yardımlarını gördük!) En iyisi şirketin Hansa Jet'i ile gitmek. Zira bu uçak daha küçük ve daha kısa meydanlara inebiliyor. Ayrıca son yaklaşmada (final approach) çok alçaktan (low flying) radarlara yakalanmadan uçabilecek kabiliyette bir uçak bu. İnişte Bosnalı gerillalar toprak pistin yanlarında ateş yakıp aydınlatacaklar. Uçağı ağaçlık alana yakın çekip, park edip silahları boşaltacağız. (Çoğunlukla AK 47, H&K, 11,43'lük yani 45'lik Coltlar vb.) Yalnız bir risk var, silahları Bosnalı mücahit kardeşlerimize teslim edene kadar bu silahların naklini yapacak konvoyun güvenliğini biz sağlayacağız ve silahların doğru ellere teslim edildiğinden emin olacağız." dedi. Bu arada sesinin hafif

titremesinden işlerin çok kolay olmayacağını anlamıştım. Zaten annemden geçen altıncı hissim beni hiç yanıltmamıştı. Aslında ben, emanetleri (Keleşler!) AK 47'leri bırakıp hemen döneceğimizi sanıyordum.

HAZIRLIK:

Nedim: “Namık, sana ve timine bu görevi verenleri biliyorsun, hepsi dönen dolapları biliyor ve Bravo Timi'ne çok güveniyorlar. Eski özel görevlerde başarılı olduğun gibi bunu da başaracağına inanıyorlar. Her görev öncesi eğitim yapıp hazırlandığınız o büyük barajın arkasındaki askerî eğitim sahası size ayrıldı, sanırım iki haftalık bir hazırlık yeter. Her türlü malzeme orada çadırlarda hazır olacak ve sizi bir askerî yetkili karşılayacak 15 gün boyunca orada, yanınızda kalacak.” dedi.

Gideceğimiz yerde fazla şamata yapıp çok ceset bırakmamamızı ve yakalanırsak kendi başımıza hareket eden bir gurup olduğumuzu söyleyecek vb. hep bildiğimiz şeyler...

Aralık ayının Christmas ve yılbaşı arasındaki bir haftaydı. Takımda bulunan Akın Özbek adlı bir üsteğmen talebem zaten Gaziemir dağlarında, ormanlarında eğitim yapmaktaydılar. Burası bana Virginia Williamsburg'taki CIA ajanlarının eğitim yaptığı Peary Camp eğitim tesislerini hatırlatıyordu. Barajın arkasındaki ormanda bulduğumuzda onlara görevimizi en ince noktasına kadar yaptığım planda ve haritada uzun uzun anlattım. Hepsi zaten ipini kopartmış savaş makineleri gibiydi. Akın onları harika hazırlamıştı, ben ise son rötuşları yapıp bildikleri taktikleri onlara

32 Savaşçının Gözyaşları

bir kez daha tekrar ettirecek, onları sert, acımasız, savaşçı ruhu ile hazırlayacaktım.

Reşat Astsubay (Şimdi Emekli): Eski SAT timinde, şimdinin gizli operasyonlar Bravo takımında Reşat Astsubay, yarı Kafkasyalı çok güçlü yumrukları olan, vurdu mu adamı fukara sümüğü gibi duvara yapıştıran, kendi SAT kursunun birincisi ve cehennem haftasının lideriydi; acımasız, korkusuz bir savaşçı ve çok iyi bir SAT hocasıydı. Reşat benimle birlikte birçok özel, gizli görevde yer almış çok keskin kulakları, gözleri ve hisleri olan bir askerdi. Bu görevde benim makineli tüfekçim idi ve son yaklaşımda belirli görevler alacaktı. Solaktı, silahı sol eli ile taşıdığından ona yancı görevi de verdik ve sağ taraftan gelecek saldırılara karşı saat 14.00 ile saat 16.00 açılarını tarayacaktı. MP5 HK (Heckler & Koch) onun en sevdiği yarı otomatik silahtı.

Akın: SAT'tan emekli olduktan sonra hava fotoğrafçılığı yapan çok iyi bir paraşütcüydü. 4-5 bin feet yukarılardan paraşütle atlıyor gurubun havada tek tek resimlerini çekiyor, yabancı turistlere dağlarda domuz avlamaları için rehberlik yapıyor ve özel bir şirkette Cesna 172 ile uçuyordu. Çok iyi bir judocu, kempo karateci olan Akın bu görev sonrası Antalya'da tekne ile turistlere mavi tur yapmaktaydı. Şimdiki görevimizden çok sonra o kötü hastalık Akın'ı bizden aldı götürdü. Akın'ı öncü (pointman) olarak görevlendirdim. Saat 10.00 ile 12.00 ve sağ tarafta 12.00 ile 14.00 açılarını tarayacaktı. Akın M16 üstüydü. Yanına Claymor anti-personel mayını da almıştı (Tuzak kurup, önüne çalı çırpı koyup ateşlediğinizde düşmana doğru 800 metal bilye atan mayın, hani şu ABD'de eğitim yaparken birini patlatmayıp Türkiye'ye, ülkeme kaçırdığım mayından!) Akın'ın âşık olduğu tabancası Smith & Wesson 357 kalibre model 66 krom 10 santimlik namlulu yanından hiç ayırmadığı sevgilisi gibiydi. Üstünde bir WPs (Willy-Peters) diye adlandırdığımız beyaz fosforlu el bombası yoktu ve böyle bir görev için uygun değildi yoksa etrafı cehenneme çevirecek güçte bir el bombasıydı. Savaş, baskına gitmiyorduk silahları teslim edip hemen dönecektik ve fazla yüke gerek yoktu.

Hasan: SAT'tan önce seyir astsubayıydı ve ticari gemilerde kaptanlık yapmıştı. Denizden sıkılınca da tekrar Bravo Timi'ne, yeniden bize katılmıştı. Çok yakışıklı, uzun boylu, mavi gözlü parlak bir kardeşimizdi ama bu parlaklığı onun savaşçı ruhunu çok çok artırmış, belki de bir katile(!) dönüştürmüştü. Onun en büyük özelliği hangi memlekette karanlık işler yapsak o ülkenin lisanını, nerdeyse üç günde konuşurdu. Tarzanca olsa da!

O bir tahrip uzmanı, bir bomba uzmanı ve bir çapkındı, hem de ne çapkın! Ona aynı zamanda “Binbaşım!” derdik. Çok zor durumlarda çok iyi kararlar veren bir SAT büyüğümüzdü. Onu artçı yaptık harekâтта, kıcımızı o kollayacaktı. Hasan kardeşim arkamızdaki 08.00 ile saat 16.00 ile arasından yani popomuzdan sorumlu idi. Diğer açılardan ise Hüsni Hoca’mız sorumlu olup gözlemlemediğimiz, atladığımız hiçbir açıdan saldırıya karşı zayıf olmayacaktık. Hasan M60 kullanmaktaydı, ayrıca parça tesirli (Frag / Fragmentation Grenade) dediğimiz el bombalarından yeterince almıştı.

Arkadaşlarıma PLİNK dediğimiz benim ABD SEAL’ları ile çalışırken hocamız Bob Eagle Gallagher’dan öğrendiğim “kafaya bir atış (1 mermi) ve bir ceset” sistemini çalıştırdım. Bu hepimizin bildiği bir atış tekniğiydi. Ayrıca fermuar sistemini de çok çalıştık.

Fermuar Sistemi Atış: Bu sistemde montun fermuarını aşağıdan yukarı kapar gibi atış yaparsınız, yani önce kalp, akciğer ve aort civarına sonra da kafaya! Çoğunlukla “double shut” dediğimiz arka arkaya 2 mermi atardık.

Hüsni Hoca’m: Ben 1963’te ilk SAT kursuna geldiğimde bizim, hepimizin baş hocasıydı. Kırım Tatarı harika bir savaş makinesiydi. Biz talebeleri ona Vietkong derdik, onlara çok benziyordu! (Kurstan sonra en iyi arkadaşım, dostum oldu.) Kursta, eğitimde, operasyonda çok ciddi ve çok sertti, bilmeyen onu katı, sert bulurdu, korkardık. SAT komando kursunda ABD’li hocamız Bob Eagle Gallagher ile birlikte bana çok işkence yapmıştı. Bu timde hem radioman (iletişim) hem de ilk yardım operatörlüğü yapacak, MP5 kullanacak ve benimle birlikte timin ortasında, benim arkamda yürüyecekti. Onun ile maça kızı, poker ve başka kart oyunu oynanamaz, zira maaşınızı kaybedebilirdiniz. (Böylesi durumlarda kazandığı parayı geri verir ve nasihat ederdi!) Hüsni Hoca’mız her zamanki gibi hush-puppy dediğimiz susturuculu tüfeğini, o yanından operasyonlarda hiç ayırmadığı tüfeğini taşımaktaydı.

Cemil: Kartal Cemil... Onun uçuramayacağı uçak, tamir edemeyeceği arızalı bir makine yoktur. Hangimizin evinde bir arıza olsa takım çantasını kapar gelirdi. Zayıf, kuru ama çok süratli tekmeleri, atışları olan bir judocuydu. İlk spor salonumu açarken maddi manevi bana çok yardımcı olmuştu. Söylediğine göre bana yardım etmek için kapalı çarşıdaki bazı kuyumcu arkadaşları ile poker oynamıştı! Şimdilerde Asos taraflarında ailesi ile birlikte pansiyon işletmekte, akşamları da viski şişeleri ile arkadaşlık yapmakta... Cemil, benimle birlikte 23 yıl judo, karate çalışmıştı. Boş elle 110 kilodaki rakipleri ile bile dövüşecek teknik tecrübeye sahipti. Onun en

34 Savaşının Gözyaşları

sevdiği silah MAC-10s yarı otomatik, uyuşturucu kaçakçılarının da tercih ettiği yarı otomatik silahtı. Cemil, 80 metre uzaktaki 80 cm çapındaki bir bomba çukuruna el bombasını bu mesafeden sokacak tecrübedeydi.

HAREKET SAATİ GELMİŞTİ:

Gece 02.30 civarında yükleme bitmiş, pist başı yapmıştık bile. Hansa Jet homurdana homurdana koşuyordu pistte (runway) ve tekerlekler yerden kesildi (take off) sola dönüşle yükselmeye ve rotamıza baş vermeye başladık. Altımızda İstanbul ateş böceklerinin oynaşması gibi pırıl pırdı ve bir müddet sonra bulutların üstüne çıkınca kayboldu ateş böcekleri. Kemerleri çözdük ve dedikoduya başladık. Akın ve Reşat AK47'lerini kontrol ediyor, üçlü şarjörlerini bantlıyorlardı. "Sanki Vietnam'dayız aceleniz ne ulan!" diye kükredim. Reşat: "Hocam biz hazır olalım da gerisi Allah'a kalmış, hem bunları bize öğreten sen değil misin?" deyince "Tamam tamam devam edin fındıkları keleşlere yerleştirmeye!" dedim.

Kokpite, Nedim ile Cemil'in yanına girdim, öyle pek fazla heyecan yapmıyorlardı. Bir saat o beş dakikalık yolumuz kalmıştı. Nedim: "Namık iniş biraz sert olacak ve pist kısa, inişte çocuklar kemerlerini çok sıkı bağlasınlar. Şayet inişte parolayı doğru alamazsak, Müslüman milisler yoksa belki yere dokunur ve hemen kalkar (touch and go) gideriz buralardan. Bu silahların Sırpların eline geçmesini hiçbirimiz istemeyiz." dedi. Bir süre sonra Nedim uçağın tüm ışıklarını kararttı. Kokpit sanki Semra ile gittiğimiz, sarmaş dolaş olduğumuz Harbiye'deki disko (Hidromel) gibi karanlık olmuştu, koyu yeşil renkli ışıklar göstergeleri aydınlatıyordu. Biraz sonra Gorajde şehrinin kuzeydoğusuna Zyoronica'nın güneydoğusundaki ormanlık bölge

içindeki toprak bir alanda, yerde kovalar içine yakılmış alevlerin ışıklarının ve birkaç el fenerinin iniş pistimizi aydınlattığını gördük. İlk plana göre iniş ve buluşma noktamız Tuzla'nın güneydoğusunda olacaktı ama orada Sırp milislerin hareket hâlinde olduğu istihbaratı gelince oraya inişi iptal ettik. Hem de ikinci buluşma yerimize çok uzaktı ve bu uzun yolda başımız belaya girebilirdi. Şayet bu toprak alana pist deniyorsa... Nedim inebiliyorsa... Onun inemeyeceği hiçbir pist yoktur. Adam neredeyse futbol sahasına inebilecek tecrübede.

İçimden, "Ulan Namık, ne işler çeviriyorsun? Bu tehlikeli yerlerde debeleneceğine biraz daha güneydoğuya gidip Karadağlarda (Montenegro) harika bir otele yerleş, tatil yap, güzel hanımlarla fingirdeş!" diye geçiyor ama kardeşlerimize yapılan hayvanlıklar aklıma geliyor ve hemen sıyrılıyordum bu tatlı hayallerden.

Yere tekerlekleri koyduğumuzda (touch down) plastik top gibi bir zıplamadan sonra ön tekerlek de yere değdi toz duman içinde. Nedim yanımda olsa ona: "Srebrenitsa'ya iki kez hoş geldin." diyeceğim. Zira tekerlekleri koyduktan sonra kısa bir havalanmış ve tekrar indirmişti uçağı, o köstebek yuvalı toprak pistte. Devam edip, ağaçlara yakın, uçağı tam geriye döndürüp, yönümüzü (başı) piste doğru çevirip ağaçlara yakın durduk. Yanımıza doğru koşanları görünce Akın, Reşat ve Hasan Ağabey hemen gardlarını alıp, silahlarını gelenlere doğrultup, kapıyı açıp olacaklara karşı bizi ve uçağı korumaya almışlardı bile.

Hayretler içinde kalmıştık, çıtı pıtı bir kız elinde keleş (AK 47) bize doğru koşuyordu. Arkasından da beş adet sarışınca uzun boylu, zayıf sayılabacak silahlı kişiler belirdi. Düşman olmadıkları tebessümlerinden, mutluluklarından belli oluyordu. Boşnakçaya kaçan Türkçesi ile çıtı pıtı kız: "Hoş geldiniz ağabeyler, Allah sizlerden razı olsun. İki minibüsle geldik, silahları boşaltıp minibüslere yükleyebilir miyiz?" diye sordu. Nedim: "Kendi malın gibi bacım, ne istersen yap. Yalnız teslimat bitene kadar sizi eskortlamamız emredildi." dedi.

O sıra kızın yüzüne baktığımda dudaklarındaki ve şakağındaki yaralar bariz göze batıyordu, boynunda da yer yer morluklar vardı. "Geçmiş olsun kardeşim." dediğimde yüzüme sert sert bakıp: "Hayvanlar, hayvan Sırplar!" dedi ve uçağın ambar kapağına doğru yürüdü.

"Ben İsa." dedi yanındaki yakışıklı ama çok zayıf olan genç. Silahları taşımaya çoktan başlamış olan kız kardeşini göstererek: "Sırplar tecavüz edip